

פחד דוד

פרשת נח

א' חשוון תשע"ח

891

שבת ראש חודש

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 5:26 | 5:41 | 5:33 | 5:46

מוצאי שבת 6:37 | 6:38 | 6:37 | 6:39

רבינו תם 7:17 | 7:13 | 7:14 | 7:17

הילולא דצדיקיא

- א - רבי יששכר דב טורנהיים מח"ס עבודת יששכר
- ב - רבי יוסף בוסקילה רבה של בית שמש
- ג - רבי עובדיה יוסף נשיא מועצת חכמי התורה
- ד - רבי אליהו שרים
- ה - רבי משה ברדוגו
- ו - רבי יהודה החסיד
- ז - רבי מאיר שפירא מלובלין מחולל ה'דף היומי'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

משכיל לדוד

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

העולם מתקיים באחדות

והדבר שמגדל את התלמיד ומעניק לו חיות הוא הלימוד בחברותא, שבכוח לימוד זה לפקוח את עיני התלמיד ולגדלו מעלה מעלה במעלות התורה והיראה עד שיכול הוא לשמש כדירה ובית לשכינתו של הקב"ה.

מעלת הלימוד בחברותא עצומה היא לאין ערוך, שמלבד זה שהיא מגדלת את האדם ומרוממת אותו, היא גם גורמת לאחדות ולדיבוק חברים. בזמן דור הפלגה היו שרויים כל בני הדור באחוה ורעות אך כוונתם הייתה לרעה, ולמרות שמטרתם הייתה לשם כפירה בה' הם הצליחו במלאכתם, משום שהיה ביניהם ליכוד ודיבוק חברים. ומה עשה הקב"ה, הלך ובלבל שפתם, ובהעדר תקשורת והבנה בסיסית בין איש לרעהו מיד הגיעו לידי פירוד ומחלוקת ולא צלחה מלאכתם בידם.

נח ידע שהמבול בא לעולם כיון שהשחית כל בשר את דרכו, ומפני שלא היו מצויים באחדות, שאם נזדמן לידי פלוני חפץ של אלמוני והוא חשק בו, עד מהרה נטל הוא את החפץ לעצמו כאילו היה שייך לו מאז ומעולם, והיו רגילים לגנוב ולחמוס זה את זה דבר יום ביומו, שנאמר "ותמלא הארץ חמס" (בראשית ו, יא), ואם כן לא הייתה אחדות בעולם.

ונשוב לראשיתנו, נראה לומר שהמילה עורב היא מלשון ערבות, כמו שאמרנו חז"ל "כל ישראל ערבים זה לזה" (שבועות לט, א), לכן רצה נח לשלוח את העורב ששמו רומז לערבות ולא חיכה לאות ורמזו מאת הקב"ה, היות שהתכוון לרמוז לעולם שרק על ידי ערבות ואחדות יתכן קיום לעולם, ולולא כן בא מבול ומוחה את כל היקום. אולם העורב לא היה מסוגל למלאות שליחות זו היות וחשש על בת זוגו מה יהא עליה, וידע העורב שהמבול בא לעולם משום שהשחית כל בשר את דרכו, ולפיכך רצה להישאר בחיים ולא למות בשליחותו של נח, בכדי שבת זוגו לא תלך עם מין אחר ואז העולם ישוב לקלוקלו. ולפיכך אף הקב"ה התערב לטובתו של העורב וייעד לו שליחות אחרת, כיון שידע שכוונתו של העורב לטובה.

וזו אם כן תשובה גם לשאלתו של האדמו"ר מצאנז' צוק"ל, מדוע לא היה מסוגל העורב למלאות את שתי השליחויות גם יחד, שכאמור, באמת יכול היה העורב למלאות את שתי השליחויות, אך הוא חשש למותו ובעקבות כך בת זוגו תשחית דרכה ויחזור המצב לקדמותו, לכן סרב ללכת לשליחותו של נח. ודבר זה מבהיל עד מאוד, שהחיות, הבהמות והעופות שהיו בתיבה ידעו והבינו מדוע העולם נחרב ואת התנאי לקיומו כעת, ואילו חם בן נח השחית את דרכו עוד בימי המבול בהיותו בתיבה.

נח לא הסתפק בניסיון לשלוח את העורב, וכשראה שלא עלה בידו להעביר מסר של ערבות ואחדות באמצעות העורב, הוא שולח את היונה - שכנסת ישראל משולה ליונה, וכן כנסת ישראל זהו לשון כינוס ואחדות, ואף ידוע בעולם שסמלה של היונה הוא דבר המיצג שלום ורעות.

"וישלח את העורב ויצא ושוב עד יבשת המים מעל הארץ" (בראשית ח, ז)

מובא בפרשה שכאשר נח הבחין שהמבול פסק מדרת והתיבה נחה על הרי אררט, הוא שלח את העורב שיבדוק את מצב המים בעולם, האם ניתן לצאת מן התיבה. ומפרש רש"י "יצא ושוב", שהיה העורב הולך ומקיף סביבות התיבה, ולא הלך בשליחותו של נח מפני שהיה חושד בו על בת זוגו. שחשש העורב שעתיד הוא למות בשליחותו של נח, ובת זוגו מה יהא עליה, שהרי הקב"ה הותיר בעולם מן החיות הטמאות זוגות זוגות, ובהעדר הזכר לנקבת העורב היא עתידה לשחת דרכה ולהזדקק למי שאינו מבני מינה, ועל כן מכוח חשש זה נמנע העורב מלמלאות את שליחותו.

ונח בהבחינו שהעורב ממאן לצאת לשליחותו, החזירו לתיבה ושולח את היונה במקומו, מה גם שהקב"ה חיזק את דברי העורב ואמר לנח שהעורב מוכן לשליחות אחרת - בעצירת גשמים בימי אליהו.

ולכאורה קשה בענין זה, מדוע נח לא חיכה שהקב"ה יעניק לו סימן שניתן לצאת מן התיבה, אלא שלח את העורב לבדוק אם קלו המים. ועוד יש להתבונן, מדוע אף לאחר שהקב"ה יוצא להגנתו של העורב ומחזק את רצונו לא ללכת לשליחות, נח אינו שוקט ושולח את היונה תחתיו. וכמו כן מקשה הקדוש האדמו"ר מצאנז' צוק"ל, מה בכך שהעורב היה צריך למלא שליחותו בימי אליהו, ומפני מה העורב לא יכול היה לצאת לשתי השליחויות.

ונראה להשיב על אלו השאלות על פי מה שאמר חוני המעגל "או חברותא או מיתותא" (תענית כג, א). לאחר שחוני המעגל קם מתרדמה בת שבעים שנה ואנשי העולם לא הכירו בו וחשבוהו למת, ביקשה נפשו למות, היות ומציאותו של האדם בעולם ללא חבר ורע קרוב נחשבת כמיתה, ועל כן ביקש למות ולעזוב את העולם הזה ולא רצה להיחשב כמת בין חיים. ונראה לומר עוד שלימוד בחברותא מפרה את מוחו של האדם ומעניק לו חיות, שהרי אי אפשר לדמות לימוד בבדידות ללימוד בצוותא, שהרי בלימוד בצוותא כל אחד מקשה את קושיותיו ובכך גורם לבן זוגו להתעורר ולהעמיק בלימודו.

ומורי רבי הגאון הר"ר בצלאל ראקוב זצ"ל, מביא בספרו על דברי חז"ל בפרקי אבות "והעמידו תלמידים הרבה" (אבות א, א), שאין הכוונה לכמות מספרית של תלמידים שיש להרבותם מבחינה כמותית ומספרית, אלא ביאר מימרא זו שעל כל רב להגדיל את תלמידו ולהרבותו באופן יחידי, שיהיה מלא וגדוש בתורה, יראת שמים, ומידות טובות וכו'. וניתן להוסיף על דברים אלו שראשי התיבות של המילים "והעמידו תלמידים הרבה" עולות בגמטריא כמנין ארבע מאות ואחת עשרה, ועם הכולל מתקבל המספר ארבע מאות ושתים עשרה שהוא כנגד המילה 'בית', וכשם שבית ראוי לכינוי זה רק אם הוא מלא ומאובזר ומעניק יכולת קיום וחיים בתוכו, ולולא כן לארבע קירות בלבד הוא נחשב וניטל ממנו תואר בית, כך הוא התלמיד, שיש למלאותו וליצוק לתוכו תוכן רב בכדי שיוכל לשמש כבית לשכינה.

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

כיצד הצדיק מבטל גזרות רעות?

"צהר תעשה לתיבה" (בראשית ו, טז)

בספר 'תולדות יעקב יוסף' מביא בשם רבו הבעל שם טוב הק' זיע"א, את הסוד שבו יכול הצדיק לבטל גזירות רעות.

דלכאורה, איך יכול הצדיק לבטל גזירותו יתברך שמו? אלא כי הגזר דין בנוי מאותיות, ויכול הצדיק לעשות צירוף אחר מן אותיות אלו ממש, דיכול להפוך ע"י תפילתו וצדקתו את האותיות 'צרה' ל'רצה', להקדים את האות ר"ש קודם האות צד"י.

וזהו שאמרו חז"ל (סנהדרין מד, ב) "אמר ר"א, לעולם יקדים אדם תפילה לרצה" - שעל ידי התפילה מקדים אותיות "צרה" שיהיה "רצה".

על פי יסוד זה הוא מסביר את דברי הכתוב, שדבר זה פתח בו הקב"ה לנח אשר הוא צדיק הדור, שיוכל להמתיק הדינים על ידי צירופי התיבות, ומ'צרה' יוכל לעשות 'צרה'. וזהו: "צרה תעשה לתיבה" - שיעשה מהתיבה, דהיינו מהמילה 'צרה' - 'צרה'.

בספר 'לקוט גרשוני', ממשיך להסביר את הפסוק בדרך זו באופן נפלא:

"ואל אמה" - ראשי תיבות אלוקים מידת הדין.

"תכלנה מלמעלה" - תכלה את מידת הדין ותהפוך אותה לרחמים.

"ופתח התיבה" - היינו האות הראשונה של תיבת 'צרה' שהוא האות צד"י, "בצידה תשים" - תשאיר אותה במקומה. ואילו "תחתיים" - את האותיות התחתונות, דהיינו האות רי"ש והאות ה"א שבתיבת 'צרה'. "שניים ושלישיים תעשה" - היינו האות רי"ש שהיתה עד עתה האות השניה, תבא עתה כעת בתיבת 'צרה' להיות אות שלישי.

ברוח רעיון זה פירש הרה"ק רבי שמעון מיערוסלב, את הפסוק בתהילים (לג, יח) "הנה עין ה' אל יראיו למי יחלים לחסדו להציל ממות נפשם ולחיותם ברעב", דהכוונה היא: "הנה עין ה' אל יראיו" - שהקב"ה נותן את האות עי"ן אל יראיו - הצדיקים, שיוסיפו אותו לאותיות 'מות', וע"י זה נעשה צירוף אותיות 'מעות', וגם מ'רעב' מוציא את האות עי"ן ונהיה שני מילים: 'מעות רב', ובזה ממתיקים גזר דין המיתה, וזוכים לחיים ופרנסה גם

יחד, וכהמשך הכתוב "להציל ממות נפשם ולחיותם ברעב".

המתנה הטובה ביותר

באחת הפעמים בהן התארחתי אצל ר' משה גופס הי"ו בביתו שבמקסיקו, הוא נהג בי כהרגלו במנהג הכנסת אורחים ביד נדיבה. הוא טרח בשבילי במסירות נפש ממש שלא על מנת לקבל פרס והשתדל במשך כל התקופה הארוכה בה שהיתי אצלו לגרום לי לקורת רוח מרובה.

לפיקך קודם שעזובתי את ביתו ביקשתי להעניק לו מתנה נאה על האירוח הנפלא שזכיתי לו בביתו, אולם לא ידעתי כלל מה אוכל לתת לו, כיון שכל מתנה שאתן - תהיה כאין וכאפס לעומת הטובה הגדולה שהוא גמל עימי. על כן נשאתי תפילה לבורא עולם ואמרת: 'ריבונו של עולם, יהי רצון מלפניך שתתן בי עצה טובה לדעת במה אכיר טובה למארחי'.

הקב"ה שמע לתפילתי ובלילה בא אליי בחלום כ"ק אבא זיע"א ואמר לי:

"ישנה טובה גדולה שאתה יכול לעשות עם בעל הבית שלך, בתו חלתה במחלת מעיים וקיים צורך דחוף לקחת אותה לבית החולים ולנתח אותה, אולם אביה עדיין אינו יודע כלל על מחלתה. לך ספר לו על המחלה וכך תציל את חייה".

בבוקר, כשהתעוררתי משנתי נזכרתי בחלום, אולם חששתי לספר לר' משה גופס את הדברים שחלמתי שמא 'חלומות שווא ידברו' ואולי אין בהם כלום, ולכן שמרתי את דבר החלום בלבי ולא סיפרתי למארחי כלום.

בהמשך היום התקיימה בביתו של ר' משה ועידת רבנים, במהלכה הרגשתי לפתע בחוזקה שאני חייב לספר לו את דבר החלום ומיד, הבנתי פתאום שאם יתברר שבתו באמת חולה, ואני ידעתי מהמחלה ולא סיפרתי לו על כך - הדבר לא יכופר לי וכל חיי לא אסלח לעצמי שיכולתי להציל את בתו ולא עשיתי זאת. עוד הבנתי שגם אם לבסוף יתברר שהבת אינה חולה - לא יקרה דבר, ולא ייגרם שום נזק מכך שאביה לקח אותה לבית החולים לבדיקות.

קראתי לבעל הבית, ר' משה גופס ואמרתי לו: "קח את בתך עכשיו מיד לבית החולים, שכן כך חלמתי הלילה". ופרטתי באוזניו את דברי אבי בחלום הלילה.

ר' משה, שהבחין ברצינות שבקולי מיהר עם בתו לבית החולים, וכעבור שעה התקשר אליי ואמר: "רבי דוד, החלום שחלמתי אמתי! אם לא הייתי מביא את בתי כעת לבית החולים - סכנה גדולה הייתה נשקפת לחייה! הרופאים הכניסו אותה מיד לחדר הניתוח, וברגעים אלו הם מנסים להציל את חייה".

בחסדי שמים כבר למחרת היום התעוררה הילדה, ואביה הודה לי נרגשות:

"כבוד הרב, הצלת את חייה של בתי. זוהי המתנה הטובה ביותר שיכולת להעניק לי".

במרה מפטירין

הפטרות השבוע: "כה אמר ה' השמים כסאיי" (ישעיה ס"ז)

הקשר לפרשה: ראש חודש חשוון חל בשבת זו. ומכאן ההקשר לפסוק המוזכר בהפטרות: "והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחוות לפני", שהוא מעניינא דיומא של ראש החודש.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

ראוי להשליכו לכלבים

אמרו חז"ל: שלשה לשון הרע הורגתן; האומרו, והמקבלו ומי שנאמר עליו, והמקבלו יותר מן האומרו. ואמרו חז"ל, שכל המספר לשון הרע והמקבל לשון הרע, ראוי להשליכו לכלבים, שנאמר, "לא תשא שמע שוא", וסמוך לו נאמר "לכלב תשליכון אותו".

מן האוצר

ממשנתו של מו"ד הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

התביעה מהאדם שינצל את כל יכולותיו

"נח איש צדיק תמים היה בדורותיו" (בראשית ו, ט)

מובא ברש"י שיש שדורשין אותו לשבח ויש שדורשין אותו לגנאי. יש שדורשין לשבח שאם היה צדיק בדורו שהיה דור של רשעים ודאי שאילו היה חי בדור של צדיקים היה צדיק יותר גדול, ויש שדורשין אותו לגנאי שאילו היה חי בדור של צדיקים לא היה נחשב צדיק, ורק ביחס לדורו היה צדיק.

ולכאורה צריך להבין איך אפשר לדרוש אותו לגנאי, רק משום כך שאילו היה חי בדור אחר היה פחות צדיק, הלא סוף סוף היה צדיק גדול, וכמו שמבואר במדרשים שהיה עוסק במשך מאה עשרים שנה בבניית התיבה, ולא שת לבו לדברי ההבל שאמרו לו כל שכניו והיו לועגים לו ובוים לו, והוא בשלו במסירות נפש עצומה המשיך כל העת בבניית התיבה, ואם כן איך אפשר לדרוש אותו לגנאי, ולא זאת בלבד אלא שהייתה טענה על נח שהמבול נקרא על שמו "מי נח" (ישעיה נד, ט) שכביכול היה יכול למנוע את המבול ובגלל שהוא לא מנע זאת נקרא המבול על שמו.

אלא רואים מכאן יסוד גדול בעבודת ה', שאמנם אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, אך הקב"ה רוצה שיעשה האדם את כל מה שיכול, וינצל את כל כוחותיו ולא יזניחם, כיון שהאדם נברא עם כוחות שיוכל לעבוד בהם את הקב"ה, ואם כן עליו להשתמש בכל כוחו לעבודת ה' יתברך, וזאת הייתה התביעה מנח.

משה רבנו ע"ה זכה להיות מנהיגם ורועם של ישראל, וזכה להיות מוסר התורה ולכלל הגדולה, ומפני מה זכה לזה, מפני שהכיר את הכוחות שיש בו למסור נפש עבור כלל ישראל. כמו שמבואר במדרש, שכשהיה רועה את צאן חותנו במדבר הרגיש בחסרונה של כבשה אחת ומיד הלך לחפשה ולהשקותה, ראה זאת הקב"ה אמר לו אתה שכל כך דואג לכל שה ושה, אתה ראוי להנהיג את עם ישראל, אתה ודאי תהא אף להם רועה נאמן.

אך נח, אמת שעסק במשך מאה ועשרים שנה בבניית התיבה וזה לא היה קל, כיוון שהיה צריך לעמוד ולהסביר את פשר מעשיו, אך בכל זאת היה יכול נח לעשות יותר, היה עליו לקום ולהחזיר את העם בתשובה ולנסות להשפיע עליהם בכוחו הגדול.

כמו כן היה עליו ליפול לפני הקב"ה בתחנונים ובתפילות שיחוס על אנשי אותו דור, שיסלח להם על חטאם, ועל זה הייתה התביעה עליו כיוון שבאמת היה אדם גדול, והיו לו כוחות של אדם גדול, אם כן ודאי שהיה עליו להתאמץ ולשוחח עם אנשי הדור, וכיוון שלא עשה מספיק עבור הדור ההוא, ולא השתמש עם הכוחות שהיו לו, על כן הייתה עליו תביעה ונחשב כאילו המבול בא בגללו ונקרא המבול על שמו "מי נח".

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

תפילה לחוד ומעשים לחוד

שלש פעמים ביום אנו עומדים בבית הכנסת ומבקשים בתפילותינו: "תשכון בתוך ירושלים עירך כאשר דברת".
"את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח".
"והשב את העבודה לדביר ביתך".

גם בברכת המזון אנו מתחננים מדי יום ביומו: "ובנה ירושלים עיר הקודש במהרה בימינו", שלא לדבר על תפילת המוספין שאנו מתפללים בשבתות, במועדים ובראשי חודשים, העוסקת כל כולה בבקשה על בנין בית המקדש והשבת עבודתו אל מכונה.

אולם הנה, מתברר לנו, כי בנין בית המקדש תלוי במידה מכרעת במעשינו שלנו! הנה מתברר לנו, כי השבת העבודה תלויה בנו! בכדי שנוזכה לראות את בית אלוקינו עומד על תלו ועל מכונו, בכדי שנוזכה לראות כהנים בעבודתם ולויים בשירים ובזמרים - עלינו לעשות מעשה: לשרש את שנאת החינם שגרמה לחורבן הבית, ולהמיר אותה באהבת איש לרעהו.

ובכן, כאשר נעמד לאחר מאה ועשרים שנה בפני בית דין של מעלה, וניתן דין וחשבון על מעשינו - הלא לבטח ישאלו אותנו: "ציפיתם לישועה?" שהרי זו היא אחת השאלות שעתיד האדם להישאל בשעה שמכניסים אותו לדין, כמבואר בגמרא (שבת לא, א). ומה אנו נשיב?

אין ספק... אנו נשיב כי בודאי ציפינו גם ציפינו! "שלש פעמים ביום התפללנו על הגאולה, דמעות כמים הזלנו בתפילת המוספין, ולבנו מלא היה בכיסופים ובערגה ליום הגדול בו ישוב אבא שבשמים להשרות את שכינתו בתוכנו" אנו נטען ונאמר.

אולם אז, ישאלו אותנו מן השמים: "ניחא, התפללתם אכן. אולם מה באשר למעשים? האם עשיתם משהו בכדי להביא את הגאולה, בכדי לבנות את בית המקדש?"

כמובן, אנו נתפלא ונשתומם: "וכי מה יכולים היינו לעשות? כלום בנין בית המקדש השלישי תלוי בידינו? הלא באש עתיד הוא לירד מן השמים! מלבד תפילות, לא היה לאל ידנו לעשות מאומה!" אנו נשיב, אולם בית דין של מעלה לא יקבלו את הטענה הזו.

הם יבהירו לנו, כי יכולנו לעשות רבות בכדי להביא את הגאולה האמיתית. וכי יכולנו לפעול גדולות ונצורות למען בנין בית אלוקינו. אילו רק היינו מסלקים את שנאת החינם מקרבנו, אילו רק היינו מכניסים אהבה בלבנו כלפי כל אחד ואחד מישראל - אפשר שהגאולה כבר היתה מגיעה זה מכבר, בית המקדש היה עומד על מכונו, ואנו היינו זוכים לכל היעודים העתידיים והמופלאים!

או אז, אנו עלולים להיתבע על חלול ה' הנורא שנגרם בכל יום נוסף של גלות! או אז, אנו עלולים להיתבע על הצרות, והיסורים, ותהומות היגון, ונהרות השכול והצער - שפוקדים את עם ישראל בכל יום בו הגאולה בוששת מלבוא!

ומה נאמר ומה נדבר? אלו פנים נישא?

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

דבר אחר, שפכי כמים לבך מה מים הללו מקוה טהרה הן לישראל ולכל אשר נברא בעולם, שנאמר "כל דבר אשר יבא באש וגו' וכל אשר לא יבא באש תעבירו במים", כך דברי תורה מקוה טהרה היא לישראל בכל מקומות מושבותם.

בא וראה כמה גדולה כוחה של התורה שמטהרת את פושעי ישראל בזמן שעושים תשובה אפילו מעבודה זרה שבידם, שנאמר (יחזקאל ל"ו) "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם". ואין מים אלא תורה, שנאמר "הוי כל צמא לכו למים" (ישעיה נ"ה), ואין טהרה אלא דברי תורה שנאמר "אמרות ה' אמרות טהורות וגו' מזוקק שבעתים" (תהלים י"ב).

דבר אחר, שפכי כמים לבך מה מים הללו הולכין בנהר ושוב אינן חוזרים, כך כל יחיד ויחיד מישראל שעשה מריבה עם חבריו לא ישמור עליו קנאה ונקמה בלבבו ולא יתגאה עליו ודברי תורה לא ימנע ממנו, שנאמר (משלי כ"ה) "אל תצא לריב מהר פן מה תעשה באחריתה". ואל תהא רגיל להשיב דברים כנגד בית דין של מעלה, שאם יזדקק לך להוכיחך אי אתה יכול לעמוד בתוכחות, שנאמר (שם) "ריבך ריב את רעך וסוד אחר אל תגל", הא כיצד עבר אדם עבירה בשנה זו כיון שהגיע יום הכפורים והתוודה עליה - מחל לו הקב"ה עליה, לשנה האחרת אל תזכרוה לו ביותר, שכן אמרו חכמים מאה חנופים ולא אחד מגלה פנים. וכך שנו חכמים במשנה; אם היה בעל תשובה לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים, ואם היה בן גוים לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך, שנאמר (שמות כ"ב) "וגר לא תונה", ואומר (ויקרא י"ט) "לא תלך רכיל בעמיך".

עולם כך בכל איבריו צריך אדם לעשות רצונו של הקב"ה. דבר אחר, שפכי כמים לבך - מה מים הללו קורת רוח הן לכל באי העולם בין בימות החמה בין בימות הגשמים, כך יהא אדם עושה קורת רוח להקב"ה לעולם כל ימי חייו.

דבר אחר, שפכי כמים לבך מה מים הללו חיים הם לכל באי העולם כך בית ישראל אני כפרתן בכל מקומות מושבותם אין מתקיימין אלא בדברי תורה.

דבר אחר, מה מים הללו חיים הם לכל באי עולם, כך דברי תורה חיים הם לכל באי עולם. מה מים הללו אין בנינו של העולם אלא במים, כך אין העולם עומד אלא במים. מה מים אלמלא מים אין העולם יכול לעמוד, כך אלמלא ישראל והתורה לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר (ירמיה ל"ב) "כה אמר ה' אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת". ואומר (שם ל"א) "כי זאת הברית אשר אכרות את בית ישראל וגו' נתתי את תורתך בקרבם ועל לבם אכתבנה והייתי להם לאלהים והמה יהיו לי לעם".

דבר אחר, שפכי כמים לבך מה מים הללו אדם נותן זרעים בארץ ומעביר עליהם מים מצמיחים ומגדלין פירות וחיינ מהם בני אדם וכל באי העולם, כמו כן יהיו בני ישראל לעתיד, שנאמר (ישעיה מ"ד) "כי אצק מים על צמא" וגו'.

מכאן אמרו חכמים באותה שעה יחלקו ישראל לארבעה כתות, זה יאמר לה' אני וזה יקרא בשם יעקב וזה יכתוב ידו לה' ובשם ישראל יכנה וגו'. זה יאמר לה' אני, אלו צדיקים גמורים. וזה יקרא בשם יעקב, אלו בני הרשעים. וזה יכתוב ידו לה', אלו רשעים שפרשו מן דרכם הרעה וחזרו ועשו תשובה. ובשם ישראל יכנה, אלו גרי אמת.

אמרו חכמים; אם אדם מקריב עולה שחר עולה בידו, מנחה שחר מנחה בידו, אשם שחר אשם בידו, שלמים שחר שלמים בידו. אבל כל מי שדעתו שפלה, מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הזבחים שבתורה, שנאמר "זבחי א-להים רוח נשברה", זבח לא נאמר אלא זבחי.

וכן אמר יעקב אבינו ליוסף; בני אל תאמר הואיל ואני מלך ואין בי עבירה ועון וחטא, אתגאה על הבריות ואתגדל עליהם ביותר, אלא אמר לו; בני, אל תעשה כן כדי שיתמלאו ימיך. ולא נתן הקדוש ב"ה לאדם חכמה ובינה דעה והשכל, אלא לקדש שמו הגדול, שנאמר (בראשית מ"ט) "וימררוהו ורובו וגו' ותשב באיתן קשתו ויפוזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל" וגו'. אבל אתם בשר ודם אין לכם לב לדעת את ה' לעסוק בתורה ומעשים טובים, עליכם נאמר (תהלים קכ"ז) "אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר" וגו'. ואומר (ישעיה ס"ב) "על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים כל היום וכל הלילה תמיד לא יחשו המזכירים את ה' אל דמי לכם" וגו'.

"שפכי כמים לבך נכח פני ה'", מה מים הללו רבים לכל באי

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מעשה מופלא על כוחה של התורה הק' והגנתה על שומרי מצוותיה, סח לנו מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א:

באחד מימי ההילולא של רבי חיים פינטו זיע"א, בשעה שעמדתי ליד הקבר הגיעה אשה אחת, וסיפרה לנוכחים סיפור מדהים:

שנה קודם לכן נתגלו בעיניה בעיות קשות, אשר היו עלולות להביא עד לכדי עיוורון מוחלט. היא ביקרה אצל רופא שאמר לה שהוא אבחן בעיה רפואית בעיניה וכי חייבים לנתח את העין. האשה פחדה מאד מכך, וסיפרה שהיא הלכה אל רבי דוד פינטו כדי לקבל ברכה. ורבי דוד כמובן אמר לה שעליה להתחיל לשמור מצוות, וכי כך, זכות הצדיק רבי חיים זיע"א תגן עליה והיא תתרפא.

כדברי כך היא עשתה, היא קיבלה עליה להתחזק בשמירת התורה והמצוות והאמינה בכל לבה שזכות הצדיק תעמוד לה לרפואתה. ביום הניתוח, הרופא ערך לה בדיקות לקראת הניתוח, ואז התרחש הפלא. ברגע בו התחיל הרופא לבדוק אותה, הוא אמר לה שהיא לא צריכה שום ניתוח! דבר שהוא ממש בלתי אפשרי על פי דרך הטבע.

רואים איפוא, כי ה' יכול לשנות סדרי בראשית. שהיה כל הצרות באות על האדם, הם אך רק כדי שהוא יחזור בתשובה, וכאשר הוא אכן חוזר בתשובה, השם יתברך מוריד ממנו את כל צרותיו וייסוריו שלא על פי דרך הטבע.

ועוד בענין זה סיפר לנו מו"ר שליט"א:

כמעט עיוור היה אותו אדם מניו יורק שבא לבקש ממני ברכה. הרופאים לא ידעו כיצד להמציא לו רפואה, ולכן הוא הגיע אלי כדי לקבל ברכה. שאלתי אותו אם הוא מניח תפילין? לצערי הוא השיב בשלילה; איני מניח תפילין.

אמרת לי: לתחיל להניח תפילין, ואז זכותו של רבי חיים פינטו זיע"א תגן עליך ותתרפא לגמרי.

מאוחר יותר סיפר האיש, כי אכן, מאותו יום בו החל להניח תפילין, החלה הראיה לשוב אליו, והוא התחיל לראות כל יום יותר ויותר טוב עד שראה כאחד האדם.

כשחזר אל הרופאים לבדיקות, לא יכלו הרופאים להבין כיצד קרה הדבר? איזה רופא ריפא אותך - שאלו אותו - שהרי לפי דרך הטבע היית צריך להישאר עיוור? והאיש השיב: זכות התפילין שהרב פינטו פקד עלי להניחם, היא שריפאה אותי.